

Efter 1942-loven gjaldt der kun den begrænsning for renten, at den skulle være rimelig (lovens § 1). Loven indførte desuden bestemmelser, som tog sigte på at sikre debitor adgang til at frigøre sig for tyngende lånevilkår, der var aftalt under et højt renteniveau. Sidstnævnte formål søgtes opnået gennem bestemmelser, der begrænsede adgangen til at udbetale lån med underkurs (lovens § 2) og til at gøre lån uopsigelige fra debtors side, nemlig for 1. prioritetslån højst i 10 år, for andre lån højst i 5 år (lovens § 3).

I de senere år har renteloven som følge af renteniveauets stigning ofte været genstand for kritik. Denne kritik kom oprindeligt mest fra lånyderne, der gjorde gældende, at lovens kursbestemmelse virkede hæmmende for det private udlån i fast ejendom. Efterhånden blev imidlertid også låntagerne interesseret i en ændring eller ophævelse af loven. Baggrunden for denne udvikling var de ændrede regler for statens støtte til boligbyggeriet, navnlig reglerne om m²-tilskud til byggeri uden statslån, der skabte et behov for private 3. prioriteter, der kun med vanskelighed har kunnet skaffes på de vilkår, der efter renteloven var mulighed for at aftale.

Boligministeren tog under disse omstændigheder spørgsmålet om en ophævelse af loven op til overvejelse, men besluttede sig til at fremsætte et „forslag til lov om ændring af lov om renten af udlån mod pant i fast ejendom“. Efter dette lovforslag skulle ikke blot — som hidtil — kredit- og hypotekforeningerne være undtaget fra kursbestemmelserne, men tillige forsikringsselskaber, banker og sparekasser m. fl. lånydende institutioner. Samtidig foresloges det, at lånetilbud fra de pågældende institutioner skulle være ledsaget af oplysninger til belysning af lånenes effektive rente. Boligministeren erklærede sig dog i sin fremsættelsestale villig til i et udvalg at drøfte spørgsmålet om helt at ophæve renteloven eller at underkaste den mere vidtgående ændringer end de foreslåede.

Lovforslaget henvistes efter 1. behandling til et udvalg, der i sin enstemmige betænkning oplyser, at man med boligministeren har drøftet, „om det for at tilføre byggeriet øget kapital vil være muligt at gennemføre videregående lempelser i renteloven end de foreslåede, evt. helt at ophæve renteloven. Under disse drøftelser behandlede bl. a. spørgsmålet, om det vil være muligt at pålægge kreditor en pligt til over for debitor at give oplysninger om lånets effektive rente.

Boligministeriet har overvejet muligheden for at gennemføre en sådan oplysningspligt og har herunder afæsket kammeradvokaten en udtalelse. Man er herefter kommet til det resultat, at det må frarådes at pålægge kreditor en almindelig oplysningspligt, da en bestemmelse herom i en række tilfælde ikke vil kunne håndhæves.

Udvalget må herefter mene, at renteloven helt bør ophæves, idet konsekvenserne heraf ikke kan antages at være særlig betydelige